

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobce **B. B.**, nar...., státní příslušnost ..., zastoupen JUDr. Pavlem Roubalem, advokátem se sídlem 326 00 Plzeň, Mikulášská 9, proti žalované **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem 140 21 Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 15. 6. 2012, č. j. ...

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 15. 6. 2012 ve výroku rozsudku specifikovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce, které podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorát cizinecké policie Brno ze dne 30. 9. 2010, č. j. a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání na území ČR podle § 44 a) odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., s odkazem na § 35 odst. 3, s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Žalobci byl povolen přechodný pobyt na území ČR na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná s platností od 6. 10. 2003 do 4. 10. 2004. Následně mu bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ s platností od 5. 10. 2004 do 3. 10. 2005, které mu bylo pravidelně prodlužováno s poslední platností od 2. 10. 2008 do 1. 10. 2010.

Žalobce si podal dne 11. 8. 2010 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání.

Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že cizinec nepodnikal a tím přestal splňovat jednu z podmínek pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání na území ČR. Tato skutečnost byla shledána jako závažná překážka, která brání prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Správní orgán vycházel z potvrzení OSSZ Plzeň-město ze dne 12. 7. 2010, ve kterém je uvedeno, že veden v evidenci jako OSVČ v období od 1. 9. 2009 a z přehledu údajů z registru OSVČ, průběh registrací, ze kterého vyplývá, že žalobci byla samostatně výdělečná činnost ukončena ke dni 30. 6. 2008. Žalobce pak zahájil činnost OSVČ dne 1. 9. 2009 svým oznámení ze dne 30. 9. 2009. Minimálně tedy od 1. 7. 2008 do 31. 8. 2009 nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, tudíž po výše uvedenou dobu neplnil ani účel pobytu podnikání.

Správní orgán I. stupně se opřel o protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 20. 9. 2010, kde tento uvedl, že vždy, když odjel na na delší dobu, tak se z OSSZ odhlásil, tak jak mu radily pracovnice na sociálním zabezpečení. Po návratu se opět přihlásil. Není si vědom, že by nebyl na OSSZ tak dlouhou dobu veden. Na území ČR žije asi 11 let, nemá tady žádné příbuzné a na ... má dceru a syna. Na území ČR podniká v oboru pomocné a výkopové práce pro stavby. Pracoval pouze tehdy, pokud byl na území ČR. A pokud by žádosti nebylo vyhověno, mělo by to dopad do jeho soukromého a rodinného života, jelikož má na starosti děti, na ... není práce a tak by je neměl jak živit. Rád by zůstal na území ČR. V rámci protokolu byla žalobci dána možnost nahlédnout do spisu, seznámit se s podklady pro rozhodnutí a byla mu dána možnost se k nim vyjádřit.

Správní orgán po zvážení všech zjištěných skutečností žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR zamítl podle § 44 a) odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., s odkazem na § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. k) citovaného zákona. Podle § 44 a) odst. 3 citovaného zákona se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahují obdobně § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 tohoto zákona.

Podle § 35 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., po dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů, nelze prodloužit, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti policie přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Podle § 56 odst. 1 písm. k) citovaného zákona vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže pobyt

cizince na území není v zahraničně politickém zájmu ČR nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že správní orgán hodnotil skutečnost, že účastník řízení v době povoleného dlouhodobého pobytu neplnil účel, pro který mu byl pobyt povolen, jako závažnou překážku pobytu cizince na území. Odvolací orgán se s tímto závěrem ztotožnil.

Žalovaná co se týče výkladu pojmu „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ uvedla, že se jedná o neurčitý právní pojem, který správnímu orgánu dává možnost správního uvážení. Překážka pobytu cizince na území je objektivně nastalá situace, resp. skutečnost, která brání pobytu cizince na území, neboť pobyt cizince není v souladu s veřejným zájmem a veřejným pořádkem ČR, resp. se těmito hodnotám přičí. Dále žalovaná uvedla, že právní řád ČR nezakotvuje právo cizince na pobyt na území ČR, takové právo mají pouze občané ČR podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Dále v tomto případě odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. III. ÚS 260/04.

Dále žalovaná konstatovala, že konstrukce důvodů pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, tedy i povolení k dlouhodobému pobytu (§ 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.), vyplývá, že cizinec je povinen plnit účel, pro který mu byl pobyt povolen. Neplnění účelu pobytu je obligatorním důvodem pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, resp. neprodloužení platnosti tohoto povolení. Žalobce více než 14 měsíců neplnil účel pobytu a teprve poté své podnikání obnovil. Proto aplikovala žalovaná § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., neboť se ztotožňuje s názorem, že dlouhodobé neplnění účelu pobytu, případě povinností spojených s podnikáním (hrazení pojistného na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti), představuje závažnou překážku pobytu cizince na území. Podmínkou pro udělení víza (povolení k dlouhodobému pobytu) je neexistence některého ze zákonem stanovených důvodů pro jeho neudělení. Vzhledem k tomu, že byl naplněn některý z důvodů pro neudělení víza (povolení k dlouhodobému pobytu) podle § 56 citovaného zákona přestal cizinec splňovat podmínku pro jeho udělení ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) citovaného zákona. Dále odkázala na bohatou judikaturu v této věci, a jelikož neseznal ani porušení zákona při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, protože nevyplývá ze správního spisu, že by účastník řízení měl rodinné vazby na území ČR, posoudila pobyt účastníka řízení na našem území pouze z ekonomických důvodů a po část doby pobytu tento účel neplnil, proto dopad rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do života žalobce nepovažuje za nepřiměřený.

S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil, podal proti němu včas žalobu ze dne 16. 7. 2012, kde uvedl žalobní body obdobné jako odvolací důvody podané proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Především namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované, neboť opakuje závěry správního orgánu v I. stupni a s konkrétními námitkami žalobce se nevypořádává. Žalobce nesouhlasí se závěry správního orgánu o tom, že pokud přerušil registraci jakožto OSVČ, že účelem pobytu již nebylo podnikání. Závěr správního orgánu, že

v případě přerušení registrace nevykonával podnikatelskou činnost soustavně a tudíž dlouhodobě neplnil účel pobytu není správný.

Žalobce svoji nečinnost odůvodňoval tím, že v určitém období neměl zakázky nebo si je obstarával, a to mohl i bez registrace u OSSZ. Údaj o přerušení registrace nemůže být stěžejním závěrem, zda po celou dobu plní žalobce účel pobytu či nikoliv. Přerušení registrace je záležitost administrativní, která nijak nevypovídá o tom, zda někdo vykonává či nevykonává podnikání. Vytýká správnímu orgánu, že tuto záležitost řeší správní orgán více než rok poté, co se tak stalo a navrhuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, proto navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému správnímu orgánu.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 25. 9. 2012 uvedla, že z podkladů ve správním spise jasně vyplývá, že v období od 1. 7. 2008 do 31. 8. 2009 žalobce nebyl evidován jako osoba samostatně výdělečně činná u OSSZ, tudíž má za prokázané, že cizinec po dobu více než 14 měsíců neplnil účel, za kterým mu byl povolen pobyt na území ČR.

Z konstrukce důvodů pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, tedy i povolení k dlouhodobému pobytu (§ 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.) vyplývá, že cizinec je povinen plnit účel, pro který mu byl pobyt povolen. Neplnění účelu pobytu je obligatorním důvodem pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, resp. neprodloužení platnosti tohoto povolení. Z toho důvodu bylo aplikováno ust. § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., neboť žalobce více než 14 měsíců účel pobytu neplnil. Žalovaná se ztotožňuje s názorem, že dlouhodobé neplnění účelu pobytu, případně povinností spojených s podnikáním (hrazení pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti), představuje závažnou překážku pobytu cizince na území. Podmínkou pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu je neexistence některého ze zákonem stanovených důvodů pro jeho neudělení. V tomto případě k tomu došlo, proto bylo postupováno dále podle § 56 citovaného zákona, neboť cizinec přestal splňovat podmínku pro jeho udělení ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) a odvolala se na judikaturu Městského soudu v Praze – rozsudek ze dne 28. 2. 2011, č. j. 10A 218/2010 – 42 a judikaturu NSS např. rozsudek ze dne 19. 1. 2012 č. j. 9As 80/2011.

Z výše uvedených důvodů navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba důvodná není. Podle § 51 odst. 1 s.r.s. rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný se na výzvu soudu nevyjádřili a byli poučeni o tom, že pokud se nevyjádří, má soud za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.

Ze správního spisu předloženého žalovanou bylo ke skutkovému průběhu věci zjištěno, že žalobce si podal dne 11. 8. 2010 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR, za účelem podnikání. Žalobci byl povolen přechodný pobyt na území ČR na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání - OSVČ s platností

od 6. 10. 2003 do 4. 10. 2004. Následně mu bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná s platností od 5. 10. 2004 do 3. 10. 2005, kterému bylo pravidelně prodlužováno s poslední platností od 2. 10. 2008 do 1. 10. 2010.

Z potvrzení OSSZ Plzeň – město ze dne 12. 7. 2010 bylo uvedeno, že žalobce je veden v evidenci jako OSVČ v období od 1. 9. 2009 a z přehledu údajů z registru OSVČ, průběh registrací, ze kterého vyplývá, že žalobci byla samostatně výdělečná činnost ukončena ke dni 30. 6. 2008. Dále z přehledu vyplývá, že žalobce zahájil činnost osoby samostatně výdělečně činné dne 1. 9. 2009 svým oznámením ze dne 30. 9. 2009. Bylo tedy potvrzeno, že žalobce minimálně od 1. 7. 2008 do 31. 8. 2009 nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, tudíž po výše uvedenou dobu neplnil ani účel pobytu podnikání.

Z protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 20. 9. 2010 bylo zjištěno, že žalobce nemá na území ČR žádné příbuzné, ty má pouze na ... a sice nepotvrdil, že nepodnikal po celou dobu výše uvedenou, ale připustil, že se z OSSZ odhlásil. V době, kdy nepodnikal a kdy se odhlásil z evidence OSSZ bydlel na Tudíž není správná jeho námitka v žalobě, že tento důkaz není podstatný, neboť mohl podnikat i bez ohlášení se na OSSZ.

Jelikož bylo zjištěno, že žalobce ukončil samostatně výdělečnou činnost svým oznámením jako osoba samostatně výdělečně činná, která přestala vykonávat samostatnou výdělečnou činnost, a to od 1. 7. 2008 do 31. 8. 2009, přičemž měl za účelem podnikání vystaveno povolení, které jej opravňovalo na pobytu na území ČR za tímto účelem.

Vzhledem k tomu, že cizinec je po dobu povoleného pobytu na území ČR povinen plnit účel pobytu po celou dobu povoleného pobytu a pokud přestane tento účel plnit, pro který mu byl povolen dlouhodobý pobyt policie podle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., pobyt zruší. Podle § 44 a) odst. 3 téhož zákona s odkazem na ust. § 35 odst. 3 téhož zákona pobyt cizince neprodlouží, pokud shledá důvod pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 37 odst. 2 citovaného zákona s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k) téhož zákona policie též pobyt cizinci neprodlouží, pokud je zjištěna překážka pobytu cizince na území.

Je v zájmu ČR, aby na území ČR pobývali jen ti cizinci, kteří plní účel pobytu a na území pobývají v souladu se zákony ČR. Je pravda, že živnostenské oprávnění je oprávnění k podnikání, nikoliv povinnost, ale pokud je cizinci povolen dlouhodobý pobyt na území ČR za účelem podnikání, pak je jeho povinností tento účel plnit, nikoliv jeho oprávnění se rozhodnout, zda v rámci k povolenému pobytu za účelem podnikání bude či nebude podnikat. Proto z výše uvedených důvodů jeho žádost o prodloužení pobytu byla zamítnuta.

Aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl žalobci pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být předmětem období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování.

Jak uvedl NSS ve svém rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7As 82/2011 – 81, že u fyzické osoby podnikající na základě živnostenského oprávnění je z jazykového výkladu ustanovení obchodního zákona zřejmé, že podnikatelem se stane tehdy, když vedle získání příslušného oprávnění také fakticky vykonával určitou podnikatelskou činnost (definice živnostenského podnikání viz. § 2 zák. č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání ve znění platných předpisů). Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území ČR vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslů a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území ČR musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem a tyto činnosti musí být skutečně na území ČR vykonávány (viz. rozsudek NSS 9As 80/2011 ze dne 19. 1. 2012).

Pokud žalobce skutečně svoji činnost přerušil, což se potvrzuje ze sdělení OSSZ, musel si být současně vědom, že neplní účel pobytu. Na základě tohoto konstatování nelze dovodit pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu a lze uzavřít, že postup správních orgánů odpovídá požadavku zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v nezbytném rozsahu (zásada materiální pravdy), který vyplývá z ust. § 3 správního řádu. V návaznosti na argumentaci výše uvedenou nelze rovněž pominout. Skutečnost, že pokud je cizinci uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, je tento cizinec povinen dodržovat veškeré právní předpisy, které se k podnikání na území ČR vážou, tedy i povinnost být přihlášen k platbám sociálního zabezpečení.

Krajský soud závěrem konstatuje, že v odůvodnění obou správních orgánů je vyložena přezkoumatelným způsobem návaznost zákonných ustanovení, o které se jejich rozhodnutí opírá včetně i skutková zjištění, na základě kterých byla zákonná ustanovení pro případ žalobce aplikována. Pokud žalobce při odhlášení na OSSZ uvedl, že přerušil či ukončil podnikatelskou činnost, vyplývá z toho, že přestal splňovat účel povoleného pobytu a plně se tak ztotožnil soud se závěry správních orgánů. Přihlašováním a odhlašováním u OSSZ jestliže nepodniká, obchází předpisy státu, kdy na jedné straně neplní svoje povinnost jako osoba samostatně výdělečně činná a přitom, kdy nepodnikal, musel si být vědom skutečností, že účel pobytu neplní a tedy na území ČR se nezdržuje legálně.

Na základě výše popsaných důvodů Krajský soud v Brně podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a proto mu právo na náhradu nákladů řízení nebylo přiznáno. Žalovanému náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj

jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. března 2014

JUDr. Milada Haplová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová